

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.116/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím1) **felperesnek** a Tóth és Tóth Ügyvédi Iroda (Cím5., ügyintéző: dr. Tóth Tamás Zsolt ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) **alperes** ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 23.M.70.091/2025/14. sorszámú ítélete ellen az alperes által 15. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 75.000.- (hetvenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint 88.000 (nyolcvannyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket az Adó- és Vámhatóság illetékbevételei számlája javára. A fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2024. május 21. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban adminisztrátor munkakörben. A munkáltatói jogkör gyakorlója 2025. január 5. napján SMS-t küldött a felperes részére, ami így szólt: „Jó estét felperes1 tájékoztatni szeretnénk hogy a cég

felmondja a munkaviszonyát holnap már nem kell bejönni az ügyet e-mailben és postán fogjuk bonyolítani A cég fizeti önnek egy hónap felmondási határidőt amit nem kellett dolgoznia de kifizetjük holnap már a könyvelőtől többet fogunk tudni elnézést további szép napot”. A felperes az SMS-t aznap megkapta, elolvasta, majd arra annyit válaszolt SMS-ben, hogy „Rendben, sajnálom.”

[2] Ezt követően a munkáltatói jogkör gyakorlója 2025. január 9. napján újabb SMS-t küldött a felperes részére, ami szerint: „Jónapot! Legyen szíves megküldeni a bakszámlaszámát, hogy a fizetést át tudjam küldeni. Köszönöm”

[3] A felperes ezt követően jogi képviselőhöz fordult és 2025. január 16-én írásban közölte az alperessel, hogy a felmondás jogellenes, mivel az indokolást nem tartalmaz és felszólította őt távolléti díj megfizetésére, valamint kérte a munkaviszony megszüntetésekor kiállítandó iratok és igazolások kiadását. Az alperes 2025. január 22-én írásba foglalta és postázta az indokolással ellátott felmondást, amit a felperes 2025. február 5. és 10. napja között vett kézhez.

[4] Az alperes 2025. február 25. napján kiállította az alperes részére a munkaviszony megszűnésekor kiadandó igazolásokat, ezeken a munkaviszony megszűnésének dátuma 2025. február 21. napjában határozta meg. Az „igazolólap az álláskeresői járadék és álláskeresői segély megállapításához” megnevezésű igazolás azonban nem került kézbesítésre a felperes részére.

Kereset és ellenkérelem

[5] A felperes keresetében a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként 1.110.000.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére, továbbá „az igazolólap az álláskeresői járadék és az álláskeresői segély megállapításához” igazolólap kiadására kérte kötelezni az alperest.

[6] Hivatkozásképpen előadta, hogy a 2025. január 5. napján küldött SMS-t nem lehet másképp értelmezni a szavak általános jelentése szerint, mint felmondásnak, amit az alperes nem indokolt meg, így az jogellenes. A később megküldött, írásba foglalt és indokolással ellátott felmondás hatálytalan, egy megszűnt munkaviszonyt nem lehet ismételtén felmondani.

[7] Az alperes érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a 2025. január 5-i SMS nem felmondás, hanem csupán előzetes tájékoztatás volt, melynek előzményeként már 2024. decemberében szóban

tájékoztatta a felperest, hogy a munkaviszonyát hamarosan meg fogja szüntetni. A felmondás ténylegesen a 2025. január 22-i írásbeli munkáltatói jognyilatkozattal valósult meg, ami a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) szabályainak mindenben megfelelt. Az igazolólap kiadásával kapcsolatban érdemi vitát nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 1.110.000.- forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítést és késedelmi kamatait, valamint adja ki a felperes részére „az igazolólap az álláskeresési járadék és álláskeresési segély megállapításához” megnevezésű igazolást.

[9] A határozat indokolása szerint az Mt. 22. § (2) bekezdése szerint írásbelinek tekintenie a jognyilatkozatot, ha annak közlésére a jognyilatkozatban foglalt információ változatlan visszaidézésére, a nyilatkozattevő személyének és a jognyilatkozat megtétele időpontjának azonosítására alkalmas elektronikus dokumentumban került sor. Ezek a feltételek az SMS-ben elküldött felmondás esetében teljesülnek, mivel az ilyen formában küldött üzenet alkalmas a közlés időpontjának és a küldő személyének beazonosítására, mely a perben nem is volt vitatott és a nyilatkozat tartalma – tehát a felmondás – is hozzáférhető. Az írásba foglalt munkáltatói jognyilatkozat 2025. január 5. napján lett közölve a munkavállalóval az Mt. 24.§ (1) bekezdése alapján.

[10] Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az SMS szó szerinti szövegéből semmi sem utal arra, hogy a munkáltató jövőbeni jogviszony megszüntetést tervezne, hiszen sem konkrét dátum, sem más utalás nincs arra, hogy a felmondásra a jövőben kerülne sor. Ezzel ellentétben az első mondat kifejezetten úgy szól, hogy „A cég felmondja a munkaviszonyát, holnap már nem kell bejönni”. A két gondolat összekapcsolása, tehát az, hogy a munkáltató felmondja a munkaviszonyt, illetve, hogy holnap nem kell bejönni dolgozni, csak úgy értelmezhető, hogy a felmondás az üzenetküldés napján történt. A „felmondja” kifejezés egyébként is kijelentő módú, jelen idejű ige, azt fejezi ki, hogy a jelzett cselekvés a jelenben történik. Az, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója 2025. január 5-én döntött a felperesi munkaviszony megszüntetéséről, alátámasztja az SMS utolsó része is, ami szerint: „a cég fizeti önnek egy hónap felmondási határidőt, amit nem kell dolgoznia, de kifizetjük”. Itt szintén nem szerepel olyan időpont, ami arra utalna, hogy a felmondási idő valamikor a jövőben fog megkezdődni.

[11] Az alperes hivatkozott azon mondatra az SMS-ből, hogy „az ügyet e-mailben és postán fogjuk bonyolítani”, ez a mondat azonban önmagában csak arra utal az elsőfokú bíróság szerint, hogy a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó igazolások megküldésére e-mailben illetve postán kerül sor, ami így is történt. A tényleges helyzet is ennek megfelelően alakult, a felperesnek másnap már nem kellett bemennie dolgozni, ezért a

munkáltatónak nem is lett volna lehetősége arra, hogy személyesen adja át részére az igazolásokat. Ez a mondat nem értelmezhető úgy, hogy a felmondásra majd később, e-mailben vagy postai úton fog sor kerülni. Ugyancsak nem értelmezhető egy későbbi felmondásra történő utalásként az SMS utolsó része, mely szerint „holnap már a könyvelőtől többet fogunk tudni”. A munkaviszony megszüntetésére vonatkozó döntést ugyanis nem a könyvelő, hanem a munkáltatói jogkör gyakorlója jogosult meghozni, aki ezt meg is tette. A könyvelő bevonása a felmondás folyamatába csak a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó iratok kiállítása, illetve az elszámoláshoz kötődő feladatok ellátása miatt volt szükséges. Az alperes sem állította azt, hogy a felmondás jogát a könyvelőnek átengedte volna. Az alperesi állítással szemben az alperes által a cselekvés leírására használt igemód és igeidő, de az SMS további részre sem utal arra, hogy a felmondás nem 2025. január 5. napján, hanem később történik.

[12] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, lényeges tény, hogy a felperes aznap válaszolt az SMS-re, azt tudomásul véve (rendben, sajnálom) és másnaptól, tehát 2025. január 6-tól nem ment dolgozni, amit az alperes nem kifogásolt és nem jelezte számára semmilyen módon azt, hogy a felperesnek rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettsége lenne, a felmondásra majd csak később fog sor kerülni. Az Mt. 68. § (1) bekezdése szerint a felmondási idő a felmondás közlését követő napon elkezdődik, ahogy az jelen esetben meg is történt anélkül, hogy az SMS-nek ezt a munkavállalói értelmezését a munkáltató bármilyen módon kifogásolta volna. Így az alperes 2025. január 5-én felmondást közölt a felperessel, ami indokolást nem tartalmazott, ezért az az Mt. 66. § (1) bekezdésébe ütközik, tehát jogellenes. A 2025. január 22-én írásba foglalt és indokolással ellátott, a felperes által 2025. február 5. és 10. napja között kézhez vett felmondás joghatás kiváltására már nem alkalmas, hiszen a már közölt felmondás után a munkaviszonyt nem lehet ismét felmondással megszüntetni.

[13] A kereseti kérelem összecszerűségét az alperes nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően kötelezte az alperest az elmaradt jövedelem jogcímén járó kártérítés megfizetésére.

[14] Az igazolás kiadása iránti kereseti kérelem körében az alperes nem tudott olyan tényállítást tenni, hogy azt kiadta volna a felperes részére, ezért az elsőfokú bíróság ebben is a kereseti kérelem szerint marasztalta az alperest.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[15] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt tévesen állapította meg, és abból megalapozatlan jogi következtetést vont le, emellett az ügy érdemére kiható anyagi és eljárásjogi jogszabálysértés is kimutatható.

[16] Az alperes továbbra is fenntartja, hogy 2025. január 5-én nem közölt felmondást a felperesi munkavállalóval. Továbbra sem vitatott, hogy 2025. január 5-én küldött ugyan SMS üzenetet a felperes részére, de ebben a munkaviszony megszüntetését célzó konkrét nyilatkozat nem került rögzítésre, így az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes okfejtései tévesek.

[17] Fenntartja, hogy az alperes már korábban, 2024. december hónapban szóban tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy a munkaszerződést – későbbi időpontban – fel kívánja majd mondani, kellő időt biztosítva a felperes számára az új munkahely keresésére. A 2025. január 5-i SMS is ezzel egyező tartalmú, melyben az alperes megerősíti a „későbbi” felmondási szándékot, felhívva a felperes figyelmét arra, hogy e vonatkozásban még a könyveléssel kell egyeztetnie. Kifejezetten rögzítésre került az is, hogy az erre vonatkozó külön nyilatkozatot (felmondást) az alperes írásban fogja megtenni, mely postai úton kerül a későbbiekben megküldésre.

[18] Nem volt vitatott az sem, hogy az alperes a munkavégzés alól már ekkor felmentette a felperest, amelyet jogszerűen megtehetett, melynek célja a fentiekkel egyezően szintén a felperes számára megfelelő idő biztosítása új munkahely felkutatására. Ha az alperes a 2025. január 5-i SMS-t felmondásnak szánta volna, úgy a felperes számára munkabért nem fizetett volna február egésze tekintetében. A felperes sem jelezte, hogy több juttatásban részesült, mint amire jogosult lenne és a visszafizetési kötelezettsége tekintetében beszámítást sem eszközölt. Ha a 2025. január 5-i SMS-sel az alperes szándéka a felperes munkaviszonyának megszüntetésére irányult volna, intézkedett volna ezen tény bejelentése iránt. Ezzel szemben ilyen nem történt, illetve az alperes a felperessel 2025. január 22-én kelt szabályszerű, postai úton felmondást közölt, ami nem tekinthető egy korábbi felmondás kiegészítésének.

[19] Megjegyezte, hogy az SMS-re adott felperesi válasz, „rendben, sajnálom” azt jelentheti, hogy a felperes a felmondást ebben a formában és tartalommal elfogadja, szabályszerűnek tekinti, az esetleges jogellenesség tekintetében igényt nem kíván érvényesíteni.

[20] Mindezek alapján fenntartja, hogy a felperes munkaviszonya a 2025. január 22-i felmondás alapján az annak megfelelő felmondási idő lejártával szűnt meg, hangsúlyozva, hogy a felperes a díjazását is ennek megfelelően kapta meg.

[21] Az alperes eleget tett az Mt. 80. § (2) bekezdésében előírt kötelezettségeinek is, a szükséges igazolásokat megfelelő tartalommal megküldte a felperesnek.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletében a jogellenes munkaviszony megszüntetéséhez fűződő jogkövetkezmények tekintetében indokolást nem rögzített, az alperesi marasztalás jogszabályi hivatkozást sem tartalmaz, ez a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésébe ütközik. A felperes az őt ért tényleges kárt nem igazolta, így a kötelezés jogsértő és a fentiekől is elkülönül a munkavállaló kárenyhítési kötelezettsége. Az alperes nem vitatta a felperes távolléti díjának összezszerúságát, más elismerő nyilatkozatot azonban nem tett, ezzel szemben észrevételezte, hogy a felperes az aktív álláskereső tényét nem bizonyította. E körben hivatkozott az Mt. 167. § (2) bekezdésében foglaltakra. A felperesnek sem nyilatkozata, sem bizonyítéka, sem indítványa nem volt a tekintetben, hogy ezen kötelezettségének eleget tett volna, hiszen nincs adat a munkaerőpiaci szolgáltatóval való felvételre, vagy hogy a felperes más módon eljárta volna a kárenyhítési kötelezettség tekintetében.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helytálló ténybeli és jogi indokai alapján. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság jogilag megalapozott és megfelelő döntést hozott, részletes bizonyítást folytatott le, a tényállást kellően feltárta, és a bizonyítékokból okszerű következtetést vont le.

[24] Az alperes ellenkérelmében teljesen új érvrendszert hoz be, lényegében az ellenkérelmét kívánja megváltoztatni a másodfokú eljárásban, amelyre azonban már eljárásjogi lehetősége nincsen.

[25] Az elsőfokú bíróság az egyoldalú nyilatkozat szövegét alapos és részletes vizsgálat alá vette, nyelvtani és szövegértési szempontból analizálta, figyelemmel az Mt. 31. § folytán alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:8. §-ára. Az elsőfokú bíróság nyelvtanilag és jogilag is helyes következtetést vont le a szöveges üzenet tartalmából, abból más következtetést levonni nem lehet.

[26] Az alperes fellebbezésében továbbra is jövőbeli kifejezést használ iratellenesen, hiszen az üzenetben nem a „fel kívánja majd mondani” kijelentés szerepel, hanem a „felmondja”. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy semmilyen jövőbeli megjegyzés nincs a felmondásban, a jövőbeliség egyik iratból, nyilatkozatból sem állapítható meg.

[27] Tekintettel arra, hogy az alperesnek az az álláspontja (amit a felperes nem oszt), hogy 2025. január 22-én került felmondásra a munkaviszony harminc napos felmondással, úgy a felperesnek február 21-én szűnt meg a munkaviszonya és jár neki a februári munkabér. Az alperesi munkáltató döntése volt, hogy a teljes hónapra kerekítve kifizette a felperesnek a bért. E körben a felperesnek semmilyen kötelezettsége nem áll fenn bármilyen visszafizetésre vagy beszámításra.

[28] Alapítan megállapítás, hogy a felperes visszajelzése a felmondásra egyben joglemondást is jelentene. Az Mt. 22. § (5) bekezdése és az Mt. 287. §-a, mint kógens rendelkezések alapján a jogorvoslatról való előzetes lemondás jelen esetben kizárt. Az alperesnek az elsőfokú eljárásban ilyen hivatkozása nem is volt. Éppen az alperesi munkáltató volt az, aki e körben szintén mulasztott, hiszen szöveges üzenete jogorvoslati kiiktatást egyáltalán nem tartalmazott. Az elsőfokú bíróság helytállóan hangsúlyozta, hogy a felperes 2025. január 6-tól nem ment dolgozni, amit az alperes nem kifogásolt és ennek helyesen tulajdonított jelentőséget.

[29] Az alperes sem az ellenkérelmében, sem pedig később, a perfelvételi vagy érdemi tárgyalási szakban nem hivatkozott a kárenyhítés esetleges hiányára, bizonyítási indítványa nem volt, az elsőfokú bíróságnak pedig nincs jogköre hivatalbóli bizonyításra. Az alperes a 2025. május 29-i tárgyaláson is csak arra hivatkozott, hogy mindenben fenntartja az ellenkérelmében foglaltakat. Az alperes tehát nem vitatta a kárenyhítési kötelezettségét, mely vonatkozásban irányadó a Kúria Közigazgatási Munkaügyi Kollégiumának 6/2016. (XI. 28.) KMK véleménye a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről. Ez konkrétan rögzíti, hogy a munkavállaló kárenyhítési kötelezettsége elmulasztása elmaradt jövedelmet csökkentő hatásának bizonyítása a Pp. általános szabályából következően a munkáltatót terheli.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[30] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[31] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 389.§ folytán alkalmazandó Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019. 4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértések alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[32] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hozott döntése is érdemben helyes, ezért azt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[33] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak szükségtelen megismétlése nélkül a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[34] A Kúria precedensképes Pfv. 20.459/2023/5. számú határozata szerint a bírói mérlegelés felülbírálatának általános kizárása és a nyilvánvalóan okszerűtlen esetekre való korlátozása csak a felülvizsgálati eljárásban érvényesülő szabály, a másodfokú bíróság szabadon felülmérlegelheti a beszerzett bizonyítékokat. A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja értelmében a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítve felülmérlegelheti az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékokat, akkor is, ha az elsőfokú bíróság mérlegelését nem tekintette nyilvánvalóan okszerűtlennek.

[35] A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a bizonyítás eredményének mérlegelését.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 279.§ (1) bekezdése alapján eljárva a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és a meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelemmel lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és az alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete egyértelműen megfelelt. Nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívó okszerűtlen, illetve okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna.

[36] Az alperes fellebbezésében a megállapított tényállást ténylegesen nem vitatta, csak az abból levont jogi következtetéseket, az SMS értelmezését. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2025. január 5-i SMS szüntette meg a felperes munkaviszonyát és e körben helytállóan értékelte a rendelkezésre álló tényállási elemeket.

[37] Az alperes nem vitatta az SMS szövegét, elküldésének idejét, az ezt követő január 9-i SMS-t, azt, hogy a felperes az alperes utasítása szerint eljárva január 6-tól kezdve nem dolgozott, ténylegesen felmondási idejét töltötte, de azt sem, hogy a január 5-i SMS-hez képest az alperes csak január 22-én adta postára a felmondást, miután már 2025. január 16-án kézhez vette a felperes ügyvédi felszólító levelét. Nem volt vitatott az sem, hogy az alperes 2025. január 22-én készítette el a felmondást és adta postára, ehhez képest azonban az igazoló lapokon 2025. február 21-i kiállítási dátum szerepel és a munkaviszony végét is 2025. február 21-ével határozta meg. Ezen túlmenően az alperes saját álláspontjához képest sem tudta megjelölni, hogy ténylegesen mikor szüntette meg a munkaviszonyt, az ugyanis nem a felmondási okirat postára adásával, hanem a felmondás közlésével valósul meg. Erre nézve csak a felperes személyes nyilatkozata áll rendelkezésre, aki elmondta, hogy 2025. február 5. és 10-e között vette át a felmondást. Az alperesi jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy nem tudja megmondani, hogy a felmondást pontosan a felperes mikor vette át, lehetséges, hogy február 5. és 10-e között, ahogy állítja. Megerősítette, hogy a felmondás 2025. január 22-i írásba foglalásától és aznapi postára adásától számította az alperes a harminc napos felmondási időt.

[38] Mindezeket helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság és helytállóan alkalmazta az Mt. 31. § folytán alkalmazandó Ptk. 6:8.§-át. E szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az akaratit és a nyilatkozati elvet is figyelembe véve az alperes 2025. január 5-i SMS-ét, külön értékelve a felek egyidejű és ezt követő magatartását is. Önmagában az, hogy később az alperes megfizette a teljes januári és február havi munkabérét a felperesnek, irreleváns, tekintettel arra, hogy az alperessel már január 16-án közlésre került a felperesi igényérvényesítés, ezért az alperes a jogszabályoknak megfelelő állapot helyreállítására törekedett. Emellett a felperes a munkáltatói igazolásokat is – az alperes által nem cáfolt személyes nyilatkozata szerint – 2025. február 22-én vette át. Ehhez képest az SMS szövegéből egy pár napos rövidebb ügyintézés következne („holnap már...”), amit összevetve a január 9-i SMS-sel egyértelműen kitűnik, hogy a könyvelő eljárása az elszámolásra és az igazolások kiadására vonatkozik. Iratellenes az az alperesi hivatkozás, hogy a január 5-i SMS szövegében kifejezetten rögzítésre került volna, hogy a felmondást az alperes írásban fogja megtenni. Ehelyett megállapítható, hogy a január 5-i SMS volt a felmondás, ami megszüntette a munkaviszonyt, amiben foglalt alperesi utasítás alapján a felperes másnapról a felmondási idejét töltötte, január 9-én pedig az alperes lépéseket tett a hóközi elszámolás érdekében az aznapi SMS-sel, melyet követően az alperes által nem cáfolt felperesi nyilatkozat szerint a decemberi bérét megkapta.

[39] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes bizonyította, hogy az alperes kifejezett, feltétel nélküli, egyértelmű és félreérthetetlen akaratnyilatkozatával („felmondja”) a munkaviszonyt a 2025. január 5-én közölt SMS útján szüntette meg indokolás nélkül, jogellenesen, a későbbi felmondás joghatállyal már nem bírt.

[40] A felmondás a közléssel hatályosult, a felperes visszaigazoló SMS-e az ügyben semmilyen jogi relevanciával nem bírt. Az alperes fellebbezésében a joglemondásra történő feltételes hivatkozás a Pp. 373. § (1) bekezdésébe ütköző, meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, bár még az is csak eshetőlegesen került előterjesztésre. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az esetleges beszámítás alperesi és nem felperesi nyilatkozattal valósulhatott volna meg.

[41] Megalapozatlan az alperes hivatkozása a kárenyhítési kötelezettségre és a kereset összecszerűségére, továbbá a jogi indokolási kötelezettség megsértésére. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása a Pp. 346. § (5) bekezdését nem sértette, az alperes ugyanis ellenkérelmében és később sem vitatta a kereset összecszerűségét, holott az elsőfokú bíróság 6. számú végzése figyelmeztetést és részletes kioktatást tartalmazott az írásbeli ellenkérelem tartalmáról. A jogi indokolási kötelezettség nem terjed ki olyan kérdésre, amely a felek között nem volt vitatott. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie (3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]). A bíróságoknak a határozatukat a szükséges mértékben kell megindokolniuk, amelynek körét az adott ügy

jellege és az eljárás során tisztázásra váró körülmények terjedelme határozza meg (Mfv.I.10.137/2017/5).

[42] Tény, hogy az első, egyben utolsó tárgyaláson az alperes előadta, hogy a felperes a perben semmivel sem bizonyította az aktív álláskereső tényét, ugyanakkor egyben úgy nyilatkozott, hogy e körben további tényelőadást nem kíván tenni és bizonyítási indítványa nincs. A felperes előadása szerint aktívan keresett állást, ennek ellenére nem sikerült elhelyezkedni, az álláskeresői ellátást pedig a szükséges igazolások hiánya miatt nem tudta igénybe venni.

[43] Az alperes valóban vitatta a felperes kárenyhítési kötelezettségét, de e körben az ellenkérelme önmagában is hiányos volt és felhívás ellenére is hiányos maradt, mert az nem felelt meg a Pp. 199.§ (2) bekezdésének, az nem tartalmazta a keresetlevél érdemi részében előadottakra vonatkozó vitató és cáfoló nyilatkozatokat, a védekezést megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon. Emellett az alperes az e vonatkozásban a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek sem tett eleget. Helytállóan hivatkozott e körben a felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 7. pontjára, mely szerint a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatban a bizonyítás a munkáltatót, mint károkozót terheli. A károkozónak – aki mentesülni akar – kell bizonyítania, hogy a károsult munkavállalót nem illeti a követelt összegű elmaradt jövedelem, mivel kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. A munkáltatónak azonban nem elegendő a munkavállalói kötelezettségre vonatkozó pusztá hivatkozása, hanem meg kell jelölnie azokat a tényeket, körülményeket, amelyek a hivatkozását alátámasztják, állítását bizonyítják arra vonatkozóan, hogy a perbeli időszakban a munkavállaló reálisan milyen jövedelmet érhetett volna el. A munkáltató bizonyítási indítványa alapján a bíróság nyilatkoztathatja a munkavállalót, hogy miként járt el a kárenyhítés érdekében, pl. igénybe vette-e az őt megillető álláskeresői ellátást, iratok becsatolására kötelezheti. A munkáltatóra háruló bizonyítás sikertelensége a munkáltató terhére esik, a bíróság hivatalból bizonyítást nem folytathat le.

[44] Az alperes tehát a kárenyhítési kötelezettség sérelmére pusztá általánosító hivatkozást terjesztett elő, de nem jelölte meg azokat a tényeket, körülményeket, amelyek a hivatkozását alátámasztják arra vonatkozóan, hogy a perbeli időszakban a felperes reálisan milyen jövedelmet érhetett volna el (milyen munkakörben, hol, álláskeresői ellátást nem vonta le, stb.) és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. Mindezek alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kárenyhítési kötelezettség megsértését érdemi vitatás hiányában nem vizsgálta. Ugyanezt a gyakorlatot támasztja alá a Kúria Mfv.II.10.183/2015. számú határozata, valamint a Kúria precedensképes Mfv.10.036/2019/7. számú határozata, mely szerint a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatban a bizonyítás a munkáltatót, mint károkozót terheli.

[45] Ugyancsak megalapozatlan az alperes fellebbezése az „Igazolólap az álláskeresői járadék és az álláskeresői segély megállapításához” igazolással kapcsolatban.

Az alperes ugyanis úgy nyilatkozott a 14. számú jegyzőkönyvben, hogy nem tud arra nyilatkozni, hogy a felperes azt megkapta-e, azt az állítást sem cáfolni, sem megerősíteni nem tudja. Ezt követően az elsőfokú bíróság tájékoztatta a peres feleket, hogy a perben az alperesi munkáltatónak kell bizonyítani, hogy ezt az igazolást kiállította és kézbesítette a felperes részére, melyet követően az alperesi jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy a „bizonyítási kötelezettségünkkel tisztában vagyok, nem tudok nyilatkozni, hogy megkapta-e az álláskereső igazolólapot a felperes, de álláspontom szerint ennek az igazolásnak a hiánya nem eredményezheti azt, hogy a felperes ne tudna máshol elhelyezkedni.” Így az alperes még csak érdemi vitatást sem terjesztett elő az igazolólap kapcsán, de bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget.

[46] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[47] A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes másodfokú perkötségének megfizetésére, melynek összege a felperes felszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2 § (1) bekezdésén alapul.

[48] A tárgyi költségfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni, annak összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[49] Tájékoztatja a bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát.

[50] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[51] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2025. október 9.

dr. Vajas Sándor s.k.

a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.

előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.

bíró